

[Glistrup.]

som de er i øjeblikket, men det er ikke tilfredsstillende. Vi har ventet mere end længe nok på at få tilfredsstillende økonomiske forhold på pensionsfeltet, så den, som er dommer, politimester, kontorchef i ministeriet, eller hvad der nu er tale om, ikke skal have 7, 8, 9 gange så stor pension som den, der bare har været maskinarbejder eller lægerforvalter eller syerske, eller hvad der nu kan være tale om. Vi må have en pensionsreform, men det er der ikke åbnet for i det oplæg, som dette papir, som forliget her, indebærer; tværtimod, vi skal køre videre med de grundlæggende uretfærdigheder, som vi har kørt med dem hele tiden.

Ja men — regnede så hr. Kjeld Olesen ud — er det da til at finde et realistisk flertal for at opnå en anden politik end den socialdemokratiske, den traditionelle vej, som vi ved fører os længere og længere ud i uføret, som mere og mere kører Danmark i sæk, er der nogen anden mulighed? Dér må man jo da virkelig håbe, at hvis og forhåbentlig når dette folketing har konstateret, at man ikke kan bruge den vej, der her er anvist, så vil man indlade sig på at gå de offentlige besparelsers vej.

Forholdet er det, at uden et folketingsvalg, ja, måske endda også med både ét og to folketingsvalg, så opnår fremskridtspartiet ikke flertal her i folketinget. Derfor må man selvfølgelig, stillet over for de meget, meget alvorlige problemer, landet er stedt i, ordne det sådan, at de mennesker, som forstår, at det er nedtrapningen, som er kuren, og ikke at give yderligere hårde stoffer til dem, der i forvejen har misbrugt stoffet offentlige udgifter i den grad, som socialdemokratiet har, de, der forstår, at det er nedtrapning af de offentlige udgifter, der er nøglen til at løse disse problemer, samles i et kraftfelt, som vil kunne trække med væsentlig mere end de 54 mandaters styrke, som socialdemokratiet har, tiltrække det fornødne til, at man ikke får et flertal imod sig. Og så må man altså selvfølgelig fra fremskridtspartiets side affinde sig med, at man med hensyn til besparelsernes styrke, besparelsernes fordeling, ikke har større indflydelse end cirka det fjerdedelsflertal, vi repræsenterer. Det er den lod, vi har at arbejde under, men så trækker vi dog i den rigtige retning. Deri-

mod fører det forlig, der ligger her, Danmark i den gale retning. Danmark er bedre stedt uden dette forlig end med dette forlig.

Gudme (RV):

Gennem mange år har det været med indkomstpolitik ligesom med vejret: alle taler om det, og ingen gør noget ved det. Det er ikke, fordi der ikke er grund til ikke at gøre noget ved det, tværtimod, det har der været i adskillige år. Inflation og betalingsbalanceunderskud er problemer, som det danske samfund har døjet med igennem det meste af 1960erne og den del af 1970erne, vi kender indtil i dag, og har haft vanskeligheder med i accelererende grad, sådan at inflationen er blevet hidsigere og betalingsbalanceunderskuddet er blevet større år for år og uden hensyn til, hvilken politisk ledelse landet har haft.

Derfor har der hos et flertal i befolkningen og hos et flertal her i folketinget været enighed om, at vi skulle prøve ved en politisk styring at blive i stand til at bremse inflationen, at nedsætte og en dag helt fjerne det betalingsbalanceunderskud, som vi har haft, således at vi derved ville være i stand til at øge vores konkurrenceevne, være i stand til at eksportere mere end det, vi førte ind i landet.

Der har været tilløb til at ændre denne linje. Det første tilløb var i 1963, hvor man ved helhedsløsningen nåede lidt i denne retning. Der var tilløb igen i 1970 under VKR-regeringen, hvor man ingenting nåede, og der var et tilløb igen i 1974 under venstres regering, hvor man heller ingenting nåede. Så kom i fjor, i 1975, septemberforliget med en målsætning, der sagde, at nu skulle der føres indkomstpolitik, men kun med en målsætning, i realiteten ikke noget konkret indhold med hensyn til, hvordan denne politik skulle være.

Den forligsaftale, der blev sluttet, ikke mellem septemberforligets 5 partier, men mellem de 4, der blev tilbage, efter at venstre var gået fra os natten til i går, har et helt konkret indhold. Den siger på indkomstpolitikens område, at i de to år, hvor vi gensidigt forpligtede os over for hinanden ved aftalen i fjor, de to år, der går fra marts 1977 og til marts 1979, skal vi lægge en fast ramme for alle reelle indkomststigninger